

Un funeral d'estat

written by Josep Maria Loperena | 3 de novembre de 2019

Francisco, Paulino, Hermenegildo, Teódulo, Franco Bahamonde i Salgado Pardo- així es deia el Caudillo d'Espanya per la gràcia de Déu i dels seus tres exèrcits- va ser durant el seu mandat, a més de l'amo i senyor omnipotent de la Mare Pàtria, el gran inquisidor de la desraó. Va actuar com a Fiscal Major del Regne per dret propi, és a dir, pels seus collons. Però per a poder disposar de la vida dels seus súbdits va haver de desencadenar una revolta totalitària contra la República, encubar un genocidi i guanyar una mal anomenada guerra civil, una hecatombe de pillatge i de dominació precursora de l'holocaust de Hitler i de les modernes lluites de Vietnam, Indonèsia o l'Iraq. La seva santa creuada va ser una conquesta en nom de Déu que va convertir tot el territori nacional en camp de batalla.

Quan per als vencedors va arribar la pau, Franco va rematar la feina, imitant a destres com Chamaco o El Cordobés, que degollaven al toro amb una estocada donada a traïció per fer una volta a la plaça després. Així es va convertir en gloriós i invicte per preservar els privilegis obtinguts per la força, i mantenir els diners i les hisendes robades al poble amb el seu genocidi. Ho feia depurant als desafectes al Règim amb la complicitat de capellans i militars, i practicant una exorbitant repressió basada en el terror. Moltes víctimes d'aquella immolació massiva van ser obligats a construir el seu gegantesc mausoleu del 'Valle de los Caidos'. Als que no treballaven amb afany i persistència, els ajusticiava. Les execucions s'efectuaven a les nits en les seves tàpies convertides en paredons d'afusellaments i per a estalviar-se temps i diners, els cadàvers, s'enterraven a la fossa comuna del seu propi panteó.

A la fi va morir Franco en olor de santedat. Va ser enterrat amb tots els honors al 'Valle de los Caídos'. Però les úniques

autoritats que van assistir a la cerimònia van ser la seva vídua Carmen Polo, l'arquebisbe de Toledo Marcelo González Martín, la primera dama de Filipines Imelda Marcos i el dictador xilè Augusto Pinochet, l'únic cap d'Estat present. Encara així la seva empremta, tenebrosa i sòrdida, va formar part del paisatge urbà de moltes ciutats al llarg d'una perpetuïtat. Noms de molts carrers i places en honor i glòria del Caudillo, banderes amb l'àguila preconstitucional, monedes amb la seva efígie i l'escut del règim despòtic, estàtues, emblemes i pasquins d'ultradreta. El franquisme no va deixar de bategar a foc i sang fins tretze anys després de la defunció del sàtrapa, just en el moment en què va morir la Senyora. Va ser el 6 de febrer de 1988. A partir de llavors els diferents Governos democràtics que anaven succeint-se - fossin del color que fossin- van obsequiar als Franco amb títols nobiliaris i subvencions.

Aquesta situació es va mantenir fins al dia 13 de setembre de 2018 en què la Cambra Baixa va convalidar el Decret del Govern de Pedro Sánchez per a desenterrar la mòmia del dictador. Al 'Valle de los Caídos', indica el text del decret, només podran reposar les deixalles d'éssers morts a conseqüència de la Guerra Civil. Fins aquí tot perfecte. Després d'una lluita política i judicial de la família del dictador contra el Sistema, la Sala 4ª del TS va declarar ajustada a dret l'exhumació. Sánchez va declarar a l'Assemblea General de l'ONU: "Avui, 24 de setembre de 2019 -va dir- tanquem un capítol nefast de la història negra del meu país i comencem la tasca per a treure les restes del dictador Franco del seu mausoleu on han reposat immerescudament i immoralment durant molt temps. Perquè cap enemic de la democràcia mereix un lloc de culte ni de respecte social ni públic. És una gran victòria per a la democràcia i la llibertat".

Però Sánchez no té altre objectiu que guanyar les eleccions. La seva egolatria, més aviat utòpica enfront dels comicis, li impedeix reflexionar. S'ha tornat un somiatruites. Són molts

els errors que ha comès contra el sentit comú. Amb raó, els seus assessors no el deixen anar a cap debat perquè quan surt del guió que li han escrit, es trabuca, es perd, no s'assabenta de res i fica la pota. Ara, amb l'exhumació de Franco, ha tornat a cometre una pífia de solemnitat que s'ha d'afegir a totes les altres. Si bé en una entrevista a 'El País' havia dit que la cerimònia es faria de nit, sense estridències i sense donar-li massa publicitat per a evitar escalfar els ànims i no donar munició als contraris, va fer tot el contrari.

Es va cantar el 'Cara al sol', es van proferir crits de 'Viva Franco', es va embolicar al taüt de la mòmia amb l'estendard de la família i la llorejada de 'San Fernando', van celebrar la missa, conjuntament, el fill del coronel Tejero, condemnat per rebel·lió, i el prior de l'abadia benedictina de la 'Santa Cruz del Valle de los Caídos', Santiago Cantera, candidat de Falange en dos processos electorals. Sánchez va perdre milers de vots en favor de VOX. Una facció despòtica d'extrema dreta integrada per milers de fills il·legítims del dictador la doctrina del qual segueixen estrictament. Franco la va sintetitzar així:

- 'No m'importa si sou o no culpables dels càrrecs que se us imputen. Tampoc faré gens de cas dels descàrrecs que al·legui el vostre defensor. Jo haig de basar la meva acusació en els sumaris ja acabats pels jutges i ratificats pels denunciants. Com a representant de la justícia jo no sóc qui us condemna. Són els vostres pobles, els vostres enemics i els vostres conveïns. Jo em limito a dir en veu alta el que uns altres han fet en silenci. Considerant que hi ha hagut delictes de rebel·lió, he arribat a la conclusió que haig de demanar i demano per a tots els penats, l'última pena.'

Aquesta és la principal aspiració de VOX, reimplantar la pena de mort per tots aquells que atemptin contra la unitat d'Espanya.